

Reforma de la
Constitució...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...i de la
Prostitució

Any V - Núm. 211

Barcelona, 10 de juliol de 1935

Preu: 20 cèntims

La nova Llei electoral No és una llei de confecció; és una llei feta a mida

Madrid, 7 (Urgent). — Per mitjans inconfessables a primera vista, m'he pogut procurar el text de la Llei Electoral confeccionat pels quatre caps de les minories governamentals. La Llei diu així:

Prèmbulo

La urgència que la opinió pública que, representada per los señores diputados que no se sientan en los escaños del Congreso, reclama un bien merecido descanso para, libre de preocupaciones, entre-

culpables de contumacia, subvertidores del orden establecido y enemigos de la sociedad española del tiempo del Deseado), y después de largas, tendidas y profundas deliberaciones, se ha llegado a un acuerdo por el cual los sistemas se armonizan y aun para satisfacción y garantía de los amantes del orden y defensores de la integridad.

Articulado

Artículo primero. — Las elec-

Artículo tercero. — El sistema electoral será:

a) Mayoritario en los distritos en los cuales la complicación del sistema electoral proporcional podría hacer sospechar a las masas sencillas y poco ilustradas de electores que, entre las operaciones aritméticas del escrutinio, hubiese amañados y falacias. El pueblo español, rudo y francote, quiere sencillez y claridad en todas sus cosas.

b) Proporcional en aquellas regiones en las cuales los adelantos de la civilización moderna, llevando a la mayoría de los electores por sendas extraviadas, podría dar a las tradicionales características del alma española, rumbos nada convenientes a los destinos de la madre patria.

c) Para armonizar las dos tendencias anteriores, se aplicarán sistemas mixtos, el proporcional y el mayoritario periódico, puros o mixtos según las circunstancias.

Artículo cuarto. — Para que el pueblo español se adapte fácilmente a las nuevas modalidades electorales, las elecciones se aplicarán a la resolución del angustioso problema del paro forzoso.

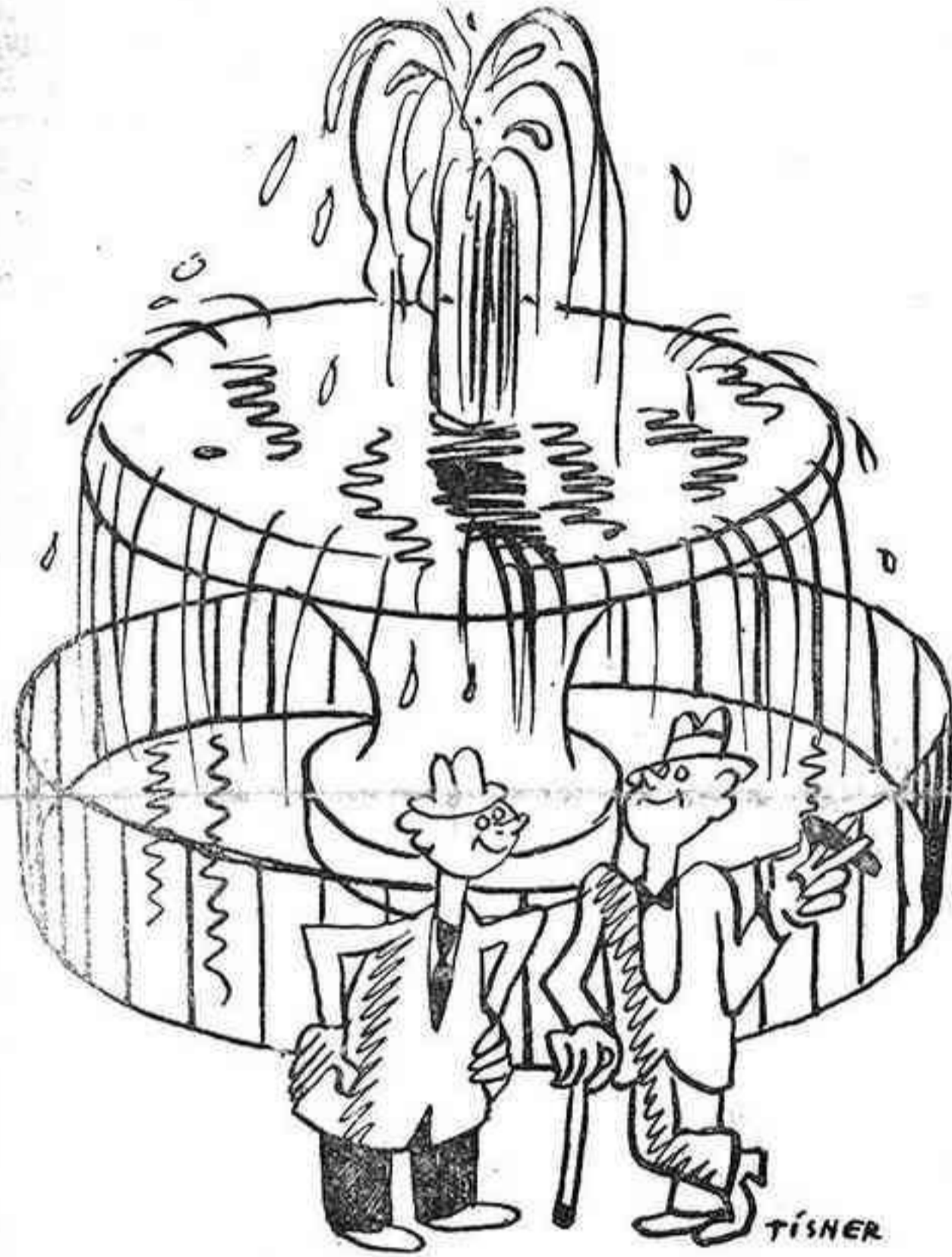
Artículo sexto. — Los candidatos podrán ser presentados por los partidos e individualmente. No obstante, los únicos garantizados serán los oficiales.

Artículo séptimo. — Las urnas, para mayor seguridad, serán metálicas, de forma cónica y de la siguiente construcción: un cono truncado de hojalata, abierto por las dos bases y la menor continuando con otro cono truncado más estrecho y de forma alargada, abierto igualmente. Junto a la base mayor, un asa facilitará el uso de la urna.

Artículo adicional. — Como que la anterior ley modifica la Constitución y las primeras elecciones que se celebren han de ser para reformarla, la aprobación de esta ley supone la derogación de los artículos de la actual Constitución que a ella se opongan.

Artículo final. — Esta ley queda aprobada por el solo hecho de su lectura.

Madrid, 10 de julio de 1935.

—Aquesta llei electoral no va ni amb rodes.
—No: amb rodes sí que anirà!

garse a la meditació, que no al ocio, ha movido al Gobierno a estudiar la manera de dar al pueblo

ciones se harán en el territorio español respetando las características especiales de cada distrito.

Aquest núm.
d'El Be Negre
ha passat per
la censura

ALS ENCANTS
—Voldria una calaixera d'aquestes amb tresor.

Un aspecte de la multitud frenètica que el pròxim diumenge abarrotarà el camp de Mestalla per presenciar el gran acte que hi organitza El Be Negre.

El pròxim acte de Mestalla

El Be Negre no podia restar indiferent davant de la reforma de la Prostitució que ha anunciat la Gaceta. És amb aquest esperit que, aprofitant que el pròxim diumenge el camp de Mestalla es troba lliure de compromisos, hem organitzat un miting, un gran miting, un miting monstruós, en una parauca, el qual, seguint el costum establert, es celebrarà en el camp de futbol del "F. C. València".

L'equip d'oradors serà notable i variat. A hores d'ara tenim mig emparaulats els senyors Barriobero, Jesús Ulled, Duran i Ventosa, Miquel Maurà, Casanueva, Pérez Madrigal Bas, sols, Artemi Aiguader i Monseñor Lisboa, grans coneixedors de la matèria a tractar.

Diumenge vinent, tothom a València! Per la reforma de la Prostitució! Per Espanya! Per la República!

Els trens especials seran realment especials. Tenint en compte les característiques especials del miting, els vagons seran, naturalment, vagons llits.

En el pròxim número d'El Be Negre trobareu la ressenya d'aquest acte monumental.

El Marathon del Teatre Català Les emocions de la sessió final

La resolució satisfactòria de l'angustiós problema del Teatre Català per mitjà d'una ben entesa no protecció que ha de facilitar l'eclosió de nous valors en la nostra escena i una revifalla del nostre públic, ha omplert de joia els interessats i especialment els indiferents. La idea de premiar la companyia que més s'hagués distingit durant la temporada, ha trobat una acolliment entusiasta i és amb aquest sentiment d'eufòria que diumenge a la tarda el bon públic català de teatre català es dirigia la plaça de braus, on s'havia de celebrar l'assig del sistema. El resultat no va poder pas ésser més satisfactori i des d'ara es pot ja considerar el teatre català fora de perill.

El públic a la plaça

La plaça Monumental presentava un aspecte magnífic. Si no es tractés d'una manifestació d'una catalanitat tan racial i tan nostrada, diríem que presentava l'aspecte de les grans curses. Els tendidos estaven abarrotats i els ulls estaven fets a les llotges de les autoritats, ornades amb domassos i mantons de Manila. Degut al recent decret i tractant-se d'un acte oficial, no hi havia les grans banderes catalanes d'altres temps, però hi havia banderilles amb les quatre barres.

El "ruedo"

L'arena estava distribuïda en cinc segments, en els quals havien de treballar les cinc companyies que havien d'entrar en concurs. Junts a la barrera hi havia un pas que donava la volta a la pista, de manera que les decoracions que no hi arribaven, feien com una mena d'estrella de cinc puntes. Damunt del "toril", amb un pas per entrar dins, el jurat, presidit per Ignasi Agustí i format pels senyors Bernat i Duran i Sopan, Aurea de Sarrià, Adrià Gual, Lluís Capdevila i Monocle i Pous i Pagès.

Comença la festa

Quan el públic ja s'anava impacientant, l'autor del projecte agità el mocador, sonà la música, s'obrí el "toril" i sortiren les cinc companyies a donar la volta al ruedo. Foren molt aplaudides. Tot seguit, com que ja estaven vestides, es posaren cada una en el seu clos i començà la representació. L'obra obligatòria era, com es pot suposar, La Morta, que anà com una seda i fou molt aplaudida. El jurat estava un xic perplex i com que pels crits, es veia que no s'avenien, començà el Marathon.

El Marathon

Anunciat que fou el Marathon, el senyor Duran oferí una prima de

cinquanta pessetes pel tercer acte de La reina ha relliscat. Immediatament hi hagué gran rebombori al ruedo. Els actors i les actrius s'havien de vestir, per a l'obra, i hom no havia pensat a construir bastidors. Aviat, però, es trobà la solució: cada companyia s'anà a vestir a l'escenari del veí i així tot quedà resolt. L'efecte de l'entrada en escena dels actors i actrius passant d'un escenari a l'altre, fou quelcom de meravellós. Tot seguit es posaren tots a treballar com uns desesperats.

xavalla, queien als cinc escenaris. Allò era el deliri. Però era la salvació del teatre català.

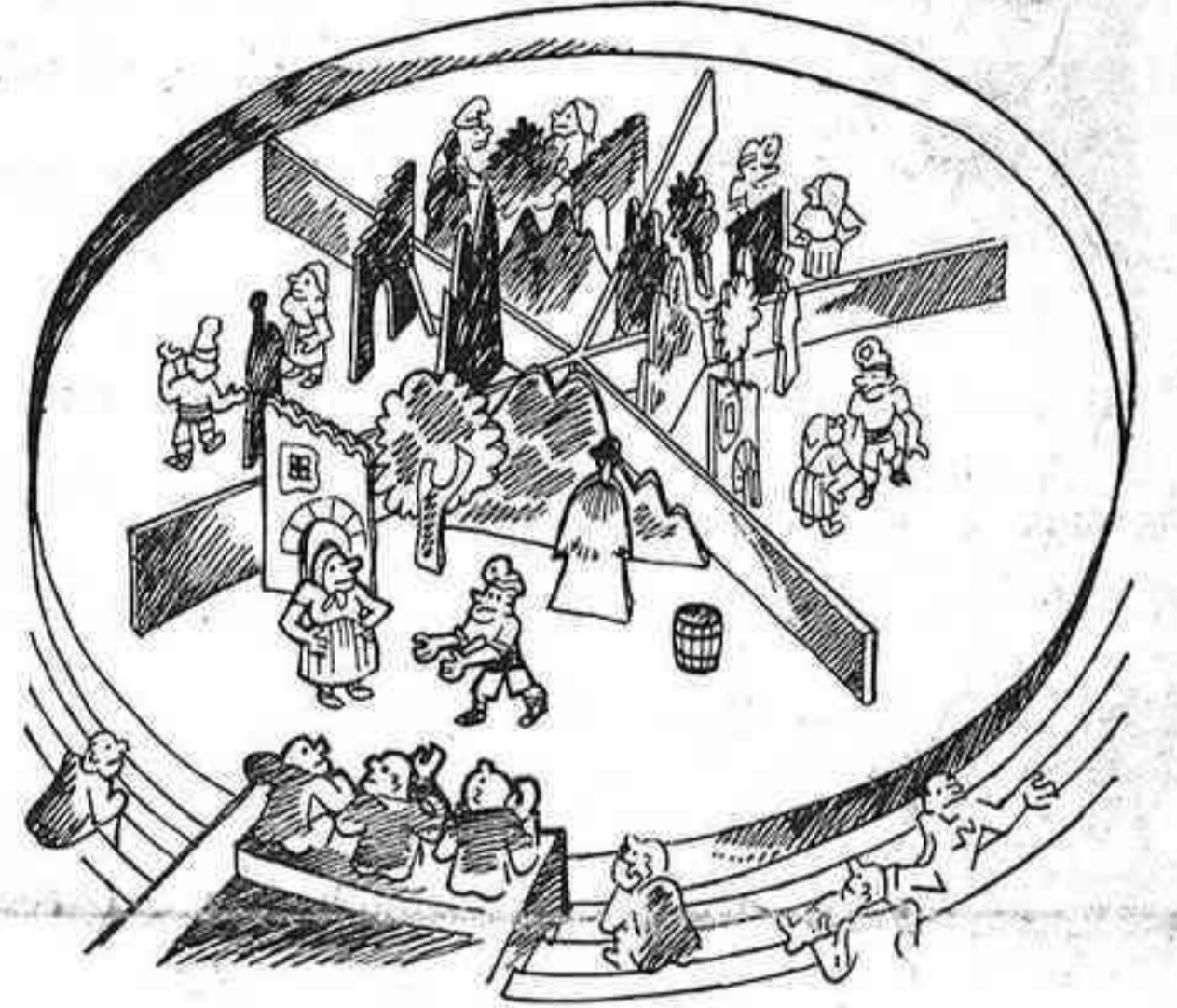
Però, de sobte, una veu sortí de la llotja oficial:

—Serenitat! Serenitat! Que no som ací per tirar pa als peixos! Som ací per donar el premi a la millor companyia!

—Vila-Davi! Vila-Davi! — cridaren uns.

—Cla-pe-ra! Cla-pe-ra! Cla-pe-ra! — bramaren uns altres.

Però tot seguit:

Un moment del gran festival.

A mig acte, però, un del públic oferí deu duros pels Alloitats. Allò fou una confusió. "La reina" es quedà a mig relliscar, actors i actrius no sabien que fer-se ni l'obra i tot seguit es va veure que en Santpere s'enduria la prima. Una altra prima de deu pessetes a una escena a Els Vells, fou guanyada per la companyia de la senyora Nicolau. Els senyors Pous i Pagès i Ignasi Agustí varen augmentar-la fins a dotze cinquanta i la senyora Nicolau abraçà el senyor Pous i, com que no podia fer el mateix amb l'altre membre del jurat, perquè li passava per sota els braços, li prometé novament estrenar-lo.

—Cinc pessetes pel Milionari del Putxet!

—Deu per Cuida't de l'Amèlia!

—Vint pel final de Terra Baixa!

Allò era el deliri, els actors i les actrius no podien donar l'abast; en calçotets, en Santpere saltava, tot cridant:

—He mort el llop! He mort el llop! — mentre la senyora Nicolau, vestida de "Marta", feia esforços per ensenyar la camisa.

I mentrestant, pessetes, duros i

—Sant-pe-re! Sant-pe-re! Sant-pe-re!

L'escàndol fou enorme. A la llotja oficial no sabien com entendre's.

—Hem de fer el desempat! — se sentia que deia algú. Però es veu que no li'n feien cas.

De sobte, el senyor Adrià Gual, més bregat en coses de teatre, es va fer sentir.

—Desempat! — cridà.

I tot seguit el féu el silenci.

—Hem de fer el desempat perquè tots ho han fet molt bé. (Ovació.) Gràcies. Però per fer el desempat, cal que la cosa sigui difícil i és per això que havia pensat una cosa original, ben original i d'un efecte molt formós. (Rumors a la tribuna del jurat.) El desempat que ha de servir per desempatar, el farem amb un monòleg que representaran els primers actors de cada companyia i, perquè sigui més visible de per tot arreu, i més difícil, aquests monòlegs els diran els interessats dalt d'uns trapezis. Quan hagin estat muntats aquests trapezis, direm quin serà el monòleg i farem el desempat que ha de decidir el desempat. (Aplaudiments, rumors, crits.)

Un espectador vell:

—Que facin La Pulga! (Rumors d'aprovació.)

Tot seguit es va veure circular tot sol pel passadís un gran rètol que deia: "Deu minuts de descans." El portava el membre del jurat senyor Ignasi Agustí, i mentrestant, amb tota rapidesa, els tramistes muntaven els trapezis i el públic pogué comprar taronges i cacauets.

El desempat

Passats els deu minuts, es tornà a sentir la veu del senyor Adrià Gual, però que no era del senyor Gual, sinó del senyor Bernat i Duran:

—Respectable públic: El jurat ha decidit que el monòleg a representar... (crits de La Pulga, El detador, L'escudellòmetre) sigui Mestre Olaguer. (Ovació, rumors.) Mestre Olaguer ofereix grans dificultats dalt d'un trapezi i la seva interpretació ens servirà per determinar la companyia guanyadora del premi al Teatre Català. I ara un aclariment a les paraules del senyor Adrià Gual. La idea no és gens original: és copiada del gran empresari Pepe Chil, que al Tivoli inventà Las cinco Pulgas trapezoides, com tu i jo, encara que poc documentat, recordava un espectador. I ara, atenció i via jora, Uadres.

En un obrir i tancar d'ulls els primers actors de les cinc companyies, escopeta als dits, varen s-

TEMPS NOUS
—Puges, rossa?

EL BE a les festes que

LES ESTRENES

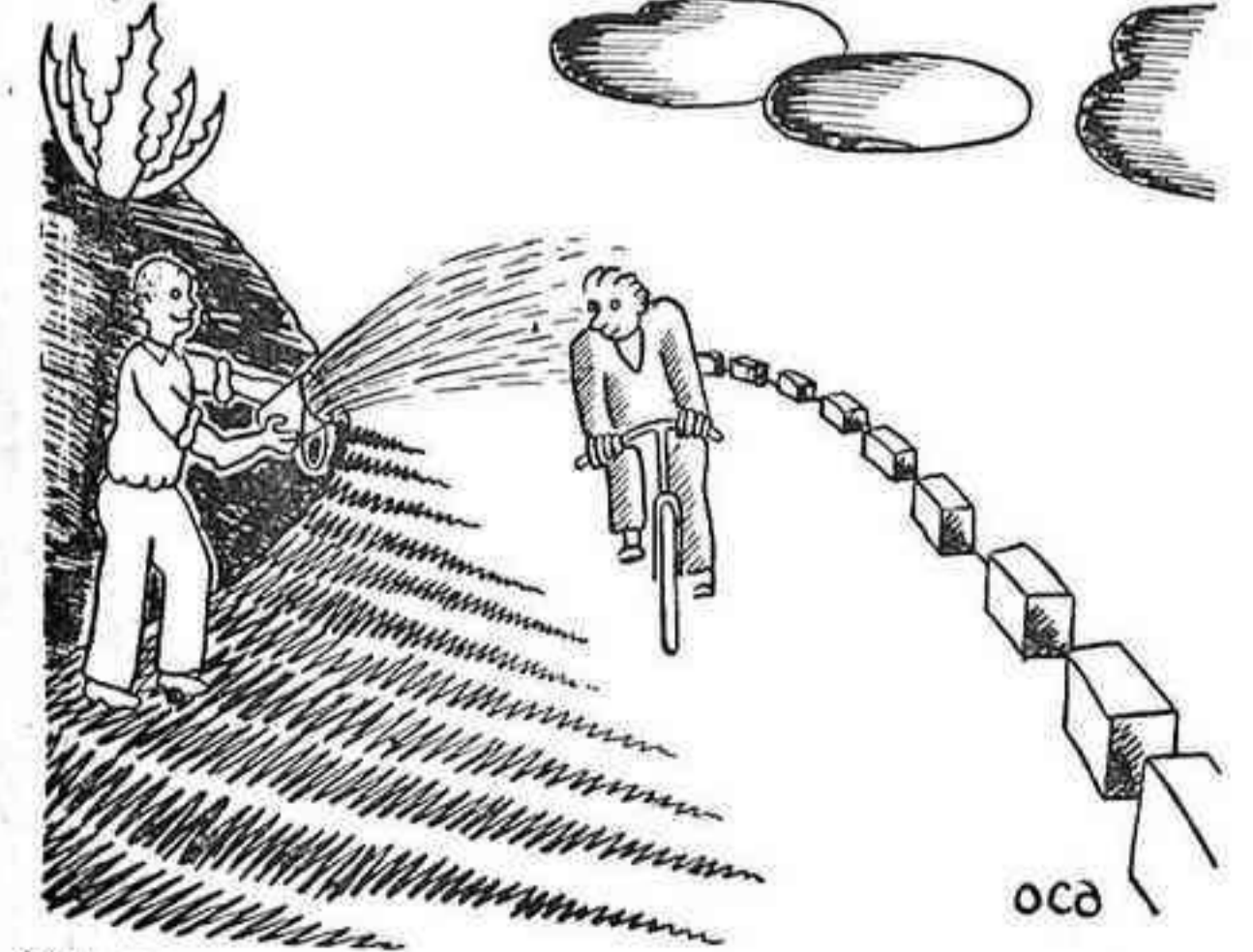
Per demostrar als nostres lectors que som imparcials... El Capítol no fa represes...

ACTUALIDADES CATALUNA 57-76-1701. Continúa de 4 a 1 de la madrugada... LOS ÚLTIMOS 20 AÑOS

El primer es titula Mamá conquista Nueva York... En Mamá conquista Nueva York hi surt una senyora que imita Mae West...

PUBLIC GINEMA. Passeg de Gràcia, 57. Reportatges d'actualitat Mundial Segons vistó

L'altre film del Capítol és de presidaris. Es titula La carretera del Infierno...

EL "TOUR DE FRANÇA". Inconvenients de passejar-se amb bicicleta, per una carretera que hi tinguin de passar els "routiers".

De totes maneres, preferim aquestes americans que no pas Las Carceles... La carretera del Infierno hi veiem aquells presidaris picant pedra...

En el film, del que es tracta és de demostrar que hi ha presidis no martiritzen els penats i els lloguen per fer carreteres a sota preu...

Les represes van endavant. Al Kursaal, per exemple, han presentat el darrer film de Charlot, que ja sembla el primer, Lucres de la Ciudad...

MARYLAND. Plaça Urquinaona, 5. Tarda - Sessió contínua. Vuelan mis canciones

Un altre magnífic programa de represes al Maryland: La Cucaracha i Las Cuatro Hermanitas...

Frontón Novedades. Corts Catalanes, 638. Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielas pels asos de la pala.

"El Mati", irreverent

Amb el títol "Un nou aspecte del cinema nacional", El Mati publicava un article en el qual anunciava la constitució d'una nova casa productora espanyola...

Segons l'article, no es tracta ni de censura ni de crítica: es tracta de fer films. Però quins films? Ho diu ell mateix:

La seva actuació precedent, els seus dots personals, la simpatia del seu tracte, tot contribueix a fer-nos veure amb veritadera joia aquest primer pas vers la moralització del cinema.

LA VOLTA A FRANÇA. -Doncs jo hi tinc molta fe, amb els nostres. -Jo tampoc.

MOLT BEE!

Finalment, el senyor Duran i Ventosa, conseller de Cultura, ha dit el que pensava de la protecció de la Generalitat al teatre català.

El senyor Duran i Ventosa creu que subvencionar una o més empreses de teatre català seria tant com confessar la impotència del geni català.

El conseller de Cultura no vol donar subvencions perquè diu que cada dia està més convençut que el que cal són bones iniciatives privades.

Es veu que el senyor Duran i Ventosa vol revivir el bon temps de la seva edat madura...

Finalment, perquè no sigui dit, el senyor Duran i Ventosa promet un repartiment de premis, al final de la temporada, entre les companyies que més s'hagin distingit.

El senyor Duran i Ventosa, encara que ha fet tanta política, es veu que no coneix els comediants. Perquè el premi, suposem, seran en metàl·lic. En aquest cas, riu-vol del conflicte dels rabassaires!

borós, el Mati. En canvi, el teatre castellà... ah!, el teatre castellà! Això ja és tota una altra cosa.

El senyor Duran i Ventosa no creu que la subvenció oficial faci aparèixer bons actors ni grans produccions dramàtiques.

Exacte, exacte. Qui pot dubtar de l'alta intenció moralitzadora d'obres com Las de los ojos en blanco i La camisa de la Pompador?

El Mati ha descobert, finalment, la causa motivadora de la crisi del teatre català. Així ho diu, com aquell qui res, en el seu editorial de dissabte passat.

El senyor Albert Piera es lamenta des de la premsa perquè la companyia del senyor Nicolau Martori, que deia aquell, no li fa l'obra per Catalunya, com li obligaven les condicions de la subvenció.

MERCAT D'OCCASIONS. Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes. TOT D'OCCASIO Corts, 414 - Tel. 30422

L'ESTATUT BASC ENTRA AL CONGRES

"Locus" amateurs

El cinema amateur català, ja ho diem l'altre dia, ja ha arribat a Madrid, on, a jutjar pels diaris, ha causat gran forolla. Ja varem explicar l'incident d'Octubre, el film de Joan Roig sobre Cerdanya...

"Senyors representantes de la Federación Catalana de Cinema Amateur... Nosotros quizá fundemos nuestra je de Creyentes del Cinema en notes más claras: Misionales. Miramos más el contenido que la forma.

La premura de vuestro regreso nos impide presentarlos las primicias de nuestro Cinema; pero os prometemos ir a Barcelona en octubre para mostraros el fruto de vuestra lección, cooperando y procurando —por que éste es nuestro deber— superar entonces lo que nos habéis mostrado ahora.

Quiero remarcar esto: CREYENTES DEL CINEMA, una Asociación Misionaria equidistante de todos los cines clubs exhibidores, nacida para servir al Cinema en el Estado y fuera del Estado.

Amb aquests "nortes claros: Misionales" i un cop s'hauran fet donar i imposar pel cinema a través de la gran llibertat de coordenades i de abscissas de una nova estructura filosòfica, estem segurs que estaran a punt perquè els tanquin.

Maricel - Park. El Park d'Atraccions més important d'Europa. Golf-Muntanyes russes-Witching-Waves-Bug-Futbol-Avioms Automòbils elèctrics, etc. Entrada al Park: 50'cts.

"La Veu", franciscana

La Veu, el fill de la setmana passada, publicava aquesta nota a la secció de cinema anunciant La Hermana Negra: Aní s'estrenarà al Teatre Espanyol, una pel·lícula titulada La Hermana Negra. Es tracta d'un film totalment realitzat a l'Àfrica, interpretat per indígenes.

El èxits d'"El Be" La fi d'un règim de dejuni

Potser és massa prematur per parlar-ne, perquè escrivim diumenge al vespre i l'èxit, si de cas, el varem tenir ahir. El fet és que gràcies a les nostres revelacions sobre el règim de les vint ratlles i la manera de funcionar la famosa "Cámara de Defensa Cinematográfica Española", els diaris de diumenge publicaven a la secció de notícies del treball, socials, o com cadascú en digui, la següent notícia:

Per ordre de la Delegació de Treball, la "Cámara de Defensa Cinematográfica Española", celebrà el dimarts vinent, dia 9, a les quatre de la tarda, junta general extraordinària, sota el següent ordre del dia: Primer, Exàmens dels documents acreditatius que els socis reunixen les condicions fixades en l'article tercer de la llei del 8 d'abril del 1931.

Suposem que en les reunions diàries i permanents de la nova Junta Directiva es seguiran al peu de la lletra les indicacions d'un diari tan seriós com EL BE NEGRE. Si no, s'exposen a trobar-se amb coses semblants al que els passà al principi d'haver-se convertit la Mútua en "Cámara".

En fer-se la transformació, les distribuïdores americanes no hi varen voler entrar, perquè deien que hi havia diferències de protecció. Però com que si no hi entraven encara n'hi havia més, decidiren fer gestions perquè no solament n'hi haguessin menys, sinó que no n'hi haguessin allò que generalment les persones cultes en diuen cap.

Naturalment, com que es tractava de fer que no n'hi haguess cap, varen voler que ho fes un home que en tingués (de cap) i anaren a cercar-lo a Unió Catalana, on els digueren que n'hi havia per donar i per vendre, i triaren el senyor Vidal i Guardiola, don Miquel.

I un cop feta la feina, va dir a les cases americanes: —Veuu? Ja els he fet la feina. Ja poden entrar a la "Cámara", perquè ja estan protegides. I les cases americanes, sentint-se protegides, entraren a la "Cámara".

Però, és clar, els americans, com que aquelles gestions les havien fetes per entrar a la "Cámara", varen dir que era la "Cámara" la que havia de pagar el compte, però la "Cámara" no tenia diners, perquè el 2 per 100 sobre les vint ratlles encara no rendia, i aleshores els americans varen dir: bé, nosaltres pagarem de moment 11.500 pessetes, que la "Cámara" ens tornarà quan tingui fons, i les altres 15.000 que les pagui la "Cámara" perquè s'hi comenci d'acostumar. I així es feu, i el senyor Miquel i Vidal (Don Guardiola, com el seu nom ja indica), va poder comprovar una altra vegada que si per a un home actiu els minuts són or, les minuts encara ho són més.

Però el diu que ho fa perquè aquesta és l'única manera de que tinguin un veritable repertori clàssic.

Nosaltres ens pensàvem que per posar un bon repertori clàssic el més indicat era tenir unes quantes obres que, realment, ho fossin de clàssiques.

Fer veure les estrelles

L'Instant de dissabte dedicava un comentari a Greta Garbo amb motiu del seu viatge a Europa. Segons Irene Polo, autora del comentari, en tota la toilette de Greta: —no hi ha una sola punta de coquereta. Tot hi és senzill, senzill i grandios. Ella mateix és, sencilla com un arbre —com un arbre senzill, ben entès, Més avall diu que Greta: Parlava únicament amb "els oficials" i amb la senyora d'un pastor compatriota. Això podria fer suposar que Greta Garbo, a més d'esser sencilla com un arbre, és sociable com una gatosa però en el paràgraf següent trobem l'explicació d'aquesta anormalia:

